

Drummer tussen de drummers

Queens Of The Stone Age's Jon Theodore

De ritmische rots in de branding van Queens Of The Stone Age vertelt over het nieuwe album *Villains*, spelen in een band met louter drummers, een nieuw project met voormalig Rage Against The Machine-voorman Zack De La Rocha, en zijn gloednieuwe Ludwig Vistalite.

tekst Rich Chamberlain, vertaald en bewerkt door Bouke Bijlsma
foto's Will Ireland

Als wij Jon Theodore spreken, zit hij midden in de promotietour voor *Villains*. Even rustig over drums babbelen op de bank van zijn hotelkamer is een welkome afwisseling in alle hectiek van shows, jetlags, tv- en radio-optredens die hoort bij de release van een nieuw QOTSA-album. 'Je komt in een soort bizarre flow; vooral bij tv-shows. Iemand roept "spelen maar", en je speelt. En voordat je weet of het een beetje oké was, ben je alweer aan het inpakken voor een volgende gig.'

Dat de band zo in trek is, zegt wel iets over de kwaliteit en de impact van *Villains*. Het langverwachte nieuwe album na *Like Clockwork* uit 2013 is ook het eerste volledige QOTSA-album voor Theodore, die op *Like Clockwork* alleen nog het titelnummer inspeelde.

Een spannende release, want na het moeizame *Era Vulgaris* (2007), kreeg de band weer momentum met *Like Clockwork*. Om dit vast te houden, nam de band rond frontman Josh Homme het opvallende besluit om voor de nieuwe release sterproducer Mark Ronson (Bruno Mars, Amy Winehouse) te vragen. Het bleek een meesterzet! *Villains* is een geslaagde mix van de droogstrakke rock van het (titelloze) debuutalbum en de op en top waanzin die *Era Vulgaris* voor velen een

beetje lastig te verteren maakte. Een combinatie die wonderwel werkt.

Bloedbroeders

Theodore legt uit hoe de band na het bijna onverwachte succes van *Like Clockwork* verzeild raakte in een uitgebreide tour, en dus nauwelijks toe kwam aan het schrijven van nieuw materiaal. De tijd en rust daarvoor kwam pas afgelopen zomer, nadat de jongens van de band ook nog eens Iggy Pop's *Post Pop Depression* hadden afgerond.

'Bij *Like Clockwork* hadden we natuurlijk het nodige verloop op de drumkruk; uiteindelijk speelden er drie drummers op die plaat (naast Theodore nog Joey Castillo en Dave Grohl; red.), en het was een heel gedoe om daar een logisch klinkend geheel van te maken. We waren er dus heel erg aan toe om gewoon lekker de studio in te gaan en ons ding te doen, op een natuurlijke, bandjesachtige manier. Als vijf gasten voor wie er op dat moment niks belangrijkers was dan het opnemen van dat album. Het voelde alsof we bloedbroeders waren; alsof we daadwerkelijk onze handen hadden open gesneden en ons bloed vermengd.

'Met de hedendaagse techniek kun je er makkelijk vijf jaar over doen om een album

af te ronden, en oneindig tracks heen en weer te blijven sturen en alles plat te editen in Pro Tools. Wij hebben niet eens een click gebruikt. We kwamen gewoon de studio in en begonnen samen te spelen, te jammen. Natuurlijk hebben we wat overdubs gedaan, met vocals en wat solo's, maar veruit de meeste ritmesectiedingen zijn live ingespeeld. Een ouderwets bandjesgevoel; met een paar *six packs* een ranzige kelder in gaan en beuken maar. Precies wat we wilden!

Rigide

Dat is goed te horen op opener *Feet Don't Fail Me Now*; een nummer met onvoorstelbaar veel intentie en een *bigger than live* drumsound en groove.

'In dat nummer zit alles waar wij op dit moment voor staan. Live ingespeeld, zonder click. De rauwe passie van rock 'n' roll vang je niet als je een track op de grid van een computerprogramma zet. Op het moment dat het refrein erin komt, en iedereen geeft nog wat extra gas, zal het aantal beats per minute best omhoog gaan. Mooi! Dat is precies wat er op dat moment met je hartslag gebeurt. Dat is de fysiek en de logica van het moment, en dat is precies wat we vast wilden houden. In twee of drie takes stond ie erop.'

The Way You Used To Do is de eerste single van het album, en ook dit nummer heeft een behoorlijk energieke feel.

'Ik hou van dat nummer. Ook een volledig live ingespeelde track, maar hierbij gebruikte ik een triggerpedaal om met mijn linkervoet

'Alles draait om de wisselwerking tussen kick en snare; dat is alles of niets'

de claps te spelen. Echt een koppijnpartij, maar ik heb me er letterlijk doorheen geslagen. Zie het als een eerbetoon aan onze vastberadenheid om dit album op te nemen zoals we hebben gedaan; live!

'*Domesticated Animals* is ook een favoriet, vanwege de vreemde, robotachtige drive. Voor mij is die hyperconsistente, super-efficiënte benadering van drummen precies wat mij altijd heeft aangetrokken in deze

band. In dit nummer hoor je hoe ik probeer in die traditie zo rigide en strak mogelijk te spelen; er zit tot het tweede couplet niet eens een crash in.'

Frontman Josh Homme is zelf ook een behoorlijk goede drummer. Heeft dat impact op jouw rol in de band en bemoeit hij zich met jouw partijen?

'Man, iedereen in deze band is een

Jon Theodore's spullen

Ludwig Vistalite drums

- 22"x14" bassdrum
- 13"x9" tom
- 16"x16" floortom
- 18"x16" floortom
- 14"x6½" Supraphonic Chrome Over Brass snaredrum

Zildjian bekkens

- 14" K Light hihat
- 19" A Medium Thin crash (2x)
- 22" K ride
- 17" K China/ZXT Trashformer stack

En verder

- Remo vellen
- Vic Firth 5B stokken
- LP handpercussie

drummer; letterlijk! Voor mij is dat alleen maar prachtig. Josh zit overal bovenop; als songwriter, als producer, als engineer. En de drums zijn bij Queens enorm belangrijk. Ze spelen een grote rol bij de impact van een song; minstens zo veel als de zanglijnen en

de gitaarriffs. Iedereen heeft wel wat te zeggen over de drums, en we hebben er allemaal ook echt kijk op. Soms zitten we elkaar behoorlijk op de huid, want we willen dat het perfect wordt. Elke song vraagt om een frisse benadering, en we willen nooit twee keer met hetzelfde antwoord komen.'

In een band met alleen maar drummers moet je waarschijnlijk niet te veel hechten aan een drumpartij die je zelf hebt bedacht.

'Dat klopt. Er zullen zeker mensen zijn die in zo'n situatie last krijgen van hun ego, maar dat duidt meestal op onzekerheid. Als je weet wat je waard bent en niets te bewijzen hebt, dan kun je open staan voor de creatieve mogelijkheden die zo'n situatie met vier mededrummers biedt. Je krijgt een bredere blik op de muzikale mogelijkheden, en gewoon meer goede ideeën. Iemand die niet achter het drumstel zit met stokken in zijn hand – maar die wel weet hoe dat voelt – heeft soms een betere kijk op wat zou kunnen werken. Zeker als je allemaal hetzelfde doel hebt, en dat was in ons geval om zo'n *bad ass* mogelijke plaat te produceren. Trouwens, ook als we samen spelen is het lekker dat iedereen zo'n te gekke time en feel heeft; dan kun je echt spelen met details als achterin hangen of vooruit spelen; en alles wat daar tussenin zit. Dat is zo lekker dat het soms bijna seksueel wordt, haha. Eh... dit heb ik niet gezegd!'

Het was best een verrassing toen jullie Mark Ronson aankondigden als de producer van het album...

'Wij zijn geestverwanten; Josh, Mark, coproduceer Mark Rankin en ikzelf. Wij geloven dat alles draait om de wisselwerking tussen kick en snare; dat is alles of niets. Als dat je uitgangspunt is, als die feel klopt, dan heb je een track die werkt. Zet een willekeurige Ronson-track op, en je kunt niet stil blijven zitten. Kun je nagaan als mensen als Mark en Josh gaan samenwerken; dan krijg je magie. Ronson was de hele tijd heel erg op de drums gericht, en kwam met geweldige suggesties op het gebied van klank, grooves en arrangementen. Hij is iemand met muzikaal instinct; iemand die het echt doorgrondt. Dat geeft een enorm vertrouwen. We beschouwden hem vanaf het begin als een van ons.'

Wat voor kit gebruikte je in de studio?

'Mijn set veranderde voortdurend. Dat is het mooie van een Queens-sessie; er staat geen noot op het album waar niet over is nagedacht. Voor elke track werden de drums aangepast; verschillende bassdrums, snares, toms. En dan is er nog de volksmythe over het overdubben van bekkens; iets wat ook werkelijk gebeurd is. Ronson heeft zijn *Uptown Funk*-drumset; een hele oude Ludwig. Josh heeft een stokoud setje waarvan

de vellen al honderd jaar niet meer zijn verwisseld, en dat te horen is op ontelbare Queens-nummers. Ikzelf heb een gloednieuwe Ludwig Vistalite set die werkelijk waanzinnig klinkt. We hadden zelfs nog wat Masters Of Maple custom spullen; wat snares en andere trommels... Echt een ratjetoe waaruit het soms moeilijk kiezen was.'

Wat doet die Vistalite set voor je drumsound?

'Ik ben al van jongs af aan gek op acryl drums. Eenvoudigweg omdat dat de enige trommels waren die op konden boksen tegen de amps van de maniakale gekken waarmee ik altijd speelde. Later ging ik ook echt voor de klank ervan. Ik hield van de Fibes van Billy Cobham; en kocht destijds meteen een set Fibes. En natuurlijk was ik gek op Bonzo's Vistalites; die hebben echt mijn klank en mijn spel bepaald. Dat is een klank waarop je moet dansen; trommels die je achteruit duwen en naar je toe trekken. Toen ik deze Vistalite set voor het eerst binnenkreeg, hem opstelde en erop speelde, dacht ik: *Holy shit, daddy's home!*

Hebben jullie bij Villains ook weer de vertrouwde QOTSA-aanpak toegepast van het afzonderlijk opnemen van drums en bekkens?

'Ja, dat is echt Josh's ding. Voorheen had ik dat nog nooit zo meegemaakt, maar bij Queens gaat het er echt om dat elk aspect van de muziek binnenkomt, of zoals Little Richard zegt: *It has to make your big toe shoot up in your boot*. Als je de drums opneemt zonder bekkens, kun je echt focussen op de bass en de snare. En dat is precies waar het bij rock 'n' roll om draait. Dan heb je geen last van die overdaad aan witte ruis die bekkens altijd geven, en waar technici altijd de handen aan vol hebben met kunstgrepen als compressie en equalizing. Zonder bekkens worden de trommels echt rotsen in de branding; je hoort het laag, het hoog en het midden van elke klap. Je hoort de aanslag en de uitklank, en bij de mix kun je de drums kristalhelder laten klinken. Zo krijg je die klassieke Queens-drumsound.

'Voor dit album zijn we nog een stapje verder gegaan en onderwierpen we elk bekken aan een heuse auditie. We schreven bij partijen wel basisternen op als 'crash', 'ride' of 'hihat', maar meestal gebruikten we de vreemdste spullen en de raarste combinaties. Op hooguit twee of drie nummers hebben we een redelijk normale hihat gebruikt; verder vooral fantasie-stacks, gruisige china's of van die eigenaardige metalen schijven die we vonden in de studio. Dan haalden we een aftands bekken door een plate reverb tot het klonk als een blaffende hond. Dat werk. Elk nummer had een totaal andere bekkenset-up.'

Er zat nogal wat tijd tussen de drukte rond Like Clockwork en de voorbereidingen voor Villains. Hoe heb je die ingevuld?

'Vooral met spelen. Na die intensieve tour heb ik wel even serieus de tijd genomen om lichaam en geest tot rust te laten komen, maar al vrij snel ben ik gaan spelen met Life Coach, One Day As A Lion en nog een aantal sessieklussen in Los Angeles. Daarnaast ging ik regelmatig naar New York om te spelen in de Seth Myers show. Gewoon de dingen die je doet als professioneel muzikant; ik ben niet zo iemand die tussen tours thuis gaat zitten studeren op zijn chops.'

Powerduo

One Day As A Lion is een project dat Jon Theodore in 2008, kort na zijn vertrek bij The Mars Volta, opzette met voormalig Rage Against The Machine-voorman Zack De La Rocha. Een agressieve mix van gruisige garagerock met bombastische beats en de intense rapvocals van De La Rocha. Na de veelbelovende debuut-ep en sporadische

shows kwam er nooit een serieus vervolg. Is er een kans dat het powerduo met nieuw materiaal komt, en misschien wel meer?

'Nou, we hebben aardig wat werk verzet. Zack heeft thuis in LA een mooie studio laten bouwen, en het klinkt daar fantastisch. We hebben genoeg materiaal opgenomen voor een nieuw album; een heel stel nieuwe tracks die zo goed als afgerond zijn. Ik verwacht er heel veel van, dus dat gaat wel wat worden in de nabije toekomst. Ik kan niet wachten tot het moment dat onze twee agenda's eindelijk eens goed op elkaar passen en we alles kunnen afronden en serieus aan de slag gaan. Maar natuurlijk ligt nu eerst de focus op de komende tour met Queens.'

Gaat daarbij je Vistalite weer mee?

'Reken maar. Die Vistalite trommels geven zo'n krachtige, donkere dreun; elke klap komt aan als een vuistslag. Ze hebben een mooie toon maar heel weinig resonantie, waardoor alles agressief en gefocust klinkt; heel direct. Het is werkelijk een genot om op die kit te spelen.' ■

'De rauwe passie van rock 'n' roll vang je niet als je een track op de grid van een computerprogramma zet'

